

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 czerwca 2013 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zastępowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 2.933,99 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odsetek karnych naliczonych przez Bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 15 grudnia 2011 r., kwoty 2.312,04 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem kosztów poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, kwoty 9.698,39 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem niespłaconej kwoty kapitału oraz kwoty 3.336 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w sprawie, a także zwrotu kosztów sądowych w wysokości 204 zł, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł, a także zwrotu innych kosztów w kwocie 3,67 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy (...) z dnia 14 kwietnia 2010 r. Z uwagi na brak spłaty należności umowa została wypowiedziana. Powód nabył przedmiotową wierzytelność wraz z prawem naliczania odsetek od (...) S.A. z siedzibą w W. na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 r. Powód poinformował pozwanego o zmianie wierzyciela.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pełnomocnik powoda w dniu 17 października 2013 r. załączył spis kosztów w sprawie wskazując, iż powód poniósł koszty opłaty sądowej w kwocie 204 zł, opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w kwocie 3,67 zł, koszt zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł

W piśmie procesowym z dnia 26 lutego 2014 r. pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu oraz z ostrożności podniósł, iż złożenie przez Bank w dniu 26 sierpnia 2011 r. (...) S.A. wniosku o nadanie sądowej klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało bieg przedawnienia roszczenia, jako że pozwem w sprawie został złożony 13 czerwca 2013 r.

Wyrokiem zaocznym z dnia 10 kwietnia 2014 r. Sąd uwzględnił powództwo w całości.

Od tego wyroku pozwany wniósł sprzeciw, w którym podniósł, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi uchylił wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 10 kwietnia 2014 r., wydany w sprawie o sygn. akt IC 646/13 i oddalił powództwo.

Sąd nakazał także pobrać od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 407 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji podniósł, że powód nie udowodnił legitymacji procesowej czynnej, tj. nie wykazał, że nabył wierzytelność dochodzoną od pozwanego w drodze umowy cesji wierzytelności.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona powodowa.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania cywilnego w postaci art. 233 § 1 k.p.c., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przy dokonaniu oceny wiarygodności i mocy

materiału dowodowego zgromadzonego w rozpoznawanej sprawie, które miało zasadniczy wpływ na wynik sprawy przez przyjęcie, że powód nie udowodnił w dostateczny sposób, że posiada w niniejszej sprawie legitymację procesową czynną, bowiem nie wykazał faktu nabycia od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie od pozwanego i nie udowodnił faktu nabycia powyższej wierzytelności na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z (...) Bankiem (...) S.A. W dniu 9 grudnia 2011r., podczas gdy okoliczność przejścia wierzytelności na powoda wykazana została w dostateczny sposób dokumentami załączonymi do pozwu w szczególności umową cesji wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011r. r wraz z załącznikiem nr 1 do tej umowy, dokumentacja bankowa przekazaną przez poprzedniego wierzyciela jak również nie została ona zakwestionowana przez stronę pozwaną.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i utrzymanie w mocy wyroku zaocznego z dnia 10 kwietnia 2014r. nadto skarżąca wniosła o zasądzenie od pozwanego ani rzecz strony powodowej kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest swobodna, lecz na pewno nie dowolna. Sąd I instancji szeroko uzasadnił, dlaczego uznał powództwo strony powodowej za nieudowodnione i ocena ta mieści się w ramach swobody Sądu.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez skarżącego ocena materiału dowodowego dokonana została przez Sąd I instancji bez przekroczeni granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 k.p.c., nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, zgodzić należy się z Sądem I instancji, że powód nie zdołał udowodnić skuteczności przejścia wierzytelności (...) S.A. na jego rzecz.

Sąd I instancji dokonując oceny zebranego materiału dowodowego, przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oparł się na wskazanych przez stronę powodową w pozwie i w dalszych pismach procesowych dowodach. Powód wnosząc powództwo podał, że na podstawie umowy cesji przejął od (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy kredytu.

Stosownie do rozkładu ciężaru dowodowego opisanego dyspozycją art. 6 k.c. to na powodzie, jako stronie, która z podnoszonych przez siebie twierdzeń pragnie wywodzić określony skutek prawny w postaci żądania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, spoczywał obowiązek jej wykazania i udowodnienia. Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji, że w toku procesu okoliczności te nie zostały udowodnione. Powód nie wykazał w sposób niepozostawiający wątpliwości podnoszonych przez siebie okoliczności, które uzasadniały zasądzenie od pozwanego na jego rzecz żądanej kwoty, stanowiącej – jak twierdzi powód – należność nabytą w drodze cesji.

Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, powód wykazując legitymację czynną w niniejszym procesie przedstawił ramową umowę cesji oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do aneksu do umowy sprzedaży wierzytelności. Przedmiotowe dokumenty nie potwierdzają jednak stanu zadłużenia pozwanego wskazanego w pozwie.

Wymieniony załącznik, ani żaden dokument złożony i powołany przez powoda nie dokumentuje naliczonych odsetek w kwocie 2 933,99 zł. W tym znaczeniu, iż nie wiadomo, od jakiej kwoty odsetki zostały naliczone (powód wskazuje, iż od kwoty niespłaconego kapitału, bez sprecyzowania czy chodzi o cały kapitał, czy też o poszczególne jego raty mają na względzie, iż umowa kredytu przewidywała świadczenie okresowe), za jaki okres (powód w pozwie wskazuje, iż w zakresie kwoty 2 933,99 zł chodzi o odsetki karne do dnia 15 grudnia 2011).

W treści powołanej umowy sprzedaży wierzytelności nie wymieniono wprost wierzytelności wobec pozwanego. Dane personalne pozwanego zostały wskazane jedynie w wydruku wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Nadto, zgodzić należy się z Sądem I instancji, że „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności”, z którego wynikać miała wysokość zadłużenia pozwanego nie jest dowodem na te okoliczności. Przedmiotowy dokument nie jest dokumentem urzędowym, który z mocy art. 244 § k.p.c., korzysta z domniemania, iż jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Dokument ten mógł korzystać, co najwyżej z domniemania autentyczności właściwego dla dokumentu prywatnego. Z przepisu art. 245 k.c. wynika, bowiem jedynie domniemanie, że oświadczenie (woli lub wiedzy) zawarte w dokumencie prywatnym pochodzi od osoby, która ten dokument podpisała.

Warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika.

Rację ma Sąd I instancji, że złożone do sprawy dokumenty pozwalają jedynie na ustalenie, że powód zawarł z (...) S.A. umowę cesji nieokreślonego pakietu wierzytelności. Przedłożony zaś dokument nie pozwala na przyjęcie, że w jej ramach powód nabył również wierzytelność względem pozwanego w dostateczny sposób oznaczoną. Zgodnie, bowiem z art. 511 k.c., Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. W każdym wypadku umowy kredytu konsumenckiego wymaga jest forma pisemna (art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Z 2001 r., Nr 100, poz. 1081 ze zm.) . Tym samym także dla przelewu wierzytelności konieczne było zachowanie tej formy (art. 511 k.c.). Tymczasem powód nie przedłożył określonego w treści umowy załącznika, a jedynie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności”. Dowód ten, z uwagi na brak podpisu nie może być on uznany za dokument prywatny z świetle art. 245 k.p.c. Po wtóre jego treść nie zawiera ceny jednostkowej, daty spisania należności z bilansu banku wraz ze wskazaniem jej wysokości na ten dzień, daty wypowiedzenia umowy, daty i wysokości ostatniej wpłaty.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest też pismo z wezwaniem do zapłaty (k.36-37)co do którego brak jest jakiegokolwiek dowodu, że zostało doręczone pozwanemu. Także kwota wynikająca z wezwania jest inna niż dochodzona w niniejszej sprawie. Różni się również od kwoty wskazanej w bankowym tytule egzekucyjnym.

Nie zasadny jest także zarzut skarżącego, że pozwany nie kwestionował umowy cesji wierzytelności. Twierdzenie skarżącego w tym względzie stoi w sprzeczności z treścią sprzeciwu pozwanego od wyroku zaocznego (-k.100) , w którym to sprzeciwie pozwany podniósł, że strona powodowa twierdziła, że nabyła wierzytelność od (...), w sytuacji, gdy dokumenty mające stwierdzać ten fakt nie były kompletne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.